

РЕШЕНИЕ

№ 2181

гр. София, 30.06.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 07.06.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **7823** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на П. Т. Н. срещу решение № 264 от 12.10.2009 г. на главния директор на Столично управление „Социално осигуряване”, с което е отхвърлена като неоснователна жалбата на оспорващия срещу разпореждане № */1 от 07.04.2009 г. на ръководител „ПО”.

Жалбоподателят оспорва горесцитираното решение на главния директор на СУ „”, като твърди, че неправилно административният орган е отказал отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст поради липса на предпоставките по § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО. Поддържа, че заеманите от него длъжности попадат в приложното поле на т. 66 е от ПКТП (отм.), както и че полаганият от него труд в полза на фирма „, е извършван на площадката на „Кремиковци”. Процесуалният представител на жалбоподателя изразява становище, че оспорващият отговаря и на изискването на т. 66 „з” от ПКТП, а именно с оглед на показанията на разпитания свидетел С за целия процесен период жалбоподателят е изпълнявал трудови функции, свързани с ежедневното боравене с петрол и петролни продукти при условия, по-вредни и по-опасни от тези за длъжността „продавач на петролни продукти и масла”. В заключение посочва, че положеният от жалбоподателя труд за периода от 04.06.1976 г. – 18.05.1998 г. следва да бъде зачетен за втора категория труд и да бъде отменено оспореното решение на главния директор на СУ „”, като бъдат присъдени разноските по делото.

Ответната страна – ръководителят на Столично управление „Социално осигуряване”,

чрез процесуалния си представител юрк. Б поддържа, че жалбата е неоснователна, а обжалваният административен акт е законосъобразен.

Административен съд С. град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 и чл. 236, ал. 2 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заявление вх. № 03000904 от 26.02.2009 г. П. Т. Н. е депозирал искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО, към което са приложени: военна книжка № 218591(01 г,11 мес. и 22 дни); УПЗ№ 514 от Соф. Техн.гимназия – майстор специал. за осигурителен стаж – 00 г., 09 месец и 00 дни; УП 3 № 513 от Соф.техн. гимназия – майстор специал. за осигурителен стаж 00 г., 02 мес. и 12 дни; УП 3 № 512 Соф. Техн.гимназия – преподавател за осигурителен стаж – 01 г., 07 месеца и 00 дни; УП 3№ 84 от 30.08.2006 г. ТК „Мет.констр.” – помощник кранист за осигурителен стаж – 00 години, 07 месеца и 25 дни; УП 3 № 72 от 30.08.2006 г. от „Сердиком” – пиколо за осигурителен стаж 00 години, 04 месеца и 14дни; УП 3 № 847 от 03.12.2001 г. от „. – механик, помпиер – осигурителен стаж 23 години, 09 месеца и 25 дни; УП 3 № 92-01-32 от „. Т. – специалист за осигурителен стаж 07 години, 5 месеца и 19 дни.

В УП 3 № 847, издадено от „. е отразено, че жалбоподателят е заемал следните длъжности: 1. техник за периода от 06.04.1976 г. – 01.11.1979 г.; 2. механо –монтьор – 01.11.1979 г. – 14.02.1984 г.; 3. работник по ремонт и поддръжка – от 14.02.1984 г. – 01.07.1990 г.; 4. помпиер – продавач – от 01.07.1990 г. – 01.09.1991 г.; 5. продавач в склад – от 01.09.1991 г. – 15.08.1998 г.; 6. механик сервизно оборудване – от 15.08.1998 г. до 16.07.2001 г. В представения образец е направено предложение съгласно чл. 70 от ПКТП (отм.) за категоризиране на осигурителния стаж за периода 06.04.1976 г. – 15.08.1998 г. от втора категория по чл. 66 е от ПКТП (отм.), тъй като лицето е работило в ПБ” Кремиковци” на територията на Кремиковци.

От „. е издадено потвърдително писмо изх. № У -7-23 от 19.03.2009 г. до НОИ – РУСО, в което е посочено, че УП – 3 № 847 от 03.12.2001 г. е анулирано и се потвърждава информацията по издаденото УП – 3 с изх. № 7-45 от 19.05.2006 г.

Съгласно УП – 3№ 7 – 45 от 19.05.2006 г. общият осигурителен стаж на жалбоподателя при „. е 23 години, 07 години и 23 дни, от които за длъжността „продавач петролни продукти” се зачита за втора категория труд до 01.01.2000 г. (за периода от 01.07.1992 г. – 01.05.1993 г.) и за длъжността „помпиер продавач ЖП естакада” са зачита за втора категория труд до 01.01.2000 г. (положен от 01.07.1990 до 01.09.1991 г.).

С разпореждане № */1 от 07.04.2009 г. на ръководител „ПО” на жалбоподателя е отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, тъй като лицето не отговаря на изискванията на сбор от възраст и осигурителен стаж съгласно § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО. Административният орган е приел, че осигурителният стаж на П. Т. Н. по обр. УП 3 № 4-75 от 19.05.2006 г., издаден от „. за периодите: 06.04.1975 г.-01.11.1979 г. на длъжността техник, 01.11.1979 г. – 17.02.1984 г. – механо –монтьор, 17.02.1984 г. – 01.07.1990 г. – работник по ремонт и поддръжка на машини, 01.09.1991 г. – 01.07.1992 г. – продавач в склад, 01.05.1993 г. – 27.11.1996 г. – продавач в склад, 16.07.1998 г. – 03.07.2000 г. – продавач на склад и 03.07.2000 г. – 16.07.2001 г. – работник по ремонт и поддръжка на машини не попада във II категория труд.

Жалбоподателят е адресирал до главния директор на СУ”. сигнал от 19.05.2009 г. срещу разпореждане № *, на който е отговорено с писмо изх. № 61-01/05.08.2009 г.,

издадено от контролър при СУ „„

Подадена е жалба от П. Т. Н. с вх. № 16000743 от 18.08.2009 г. срещу писмо № 61-01 от 05.08.2009 г.

За изясняване на въпроса дали „„ има петролна база, находяща се на площадката на „Кремиковци” е изпратено писмо по „„, като в отговор изх. № 7 – 110 от 05.10.2009 г. е посочено, че дружеството има петролна база на територията на район „Кремиковци”, но не и на работната площадка на фирма „Кремиковци”. С писмото са потвърждават данните, съдържащи се в издадени от дружеството УП 2 № 7-109 от 02.10.2009 г. и УП - 3 № 7-108 от 02.10.2009 г. Съгласно удостоверенията за втора категория труд е признат трудовият стаж само за длъжността „помпиер продавач ЖП естакада” за периода от 01.07.1990 г. до 01.09.1991 г.

Административното производство е приключило с издаването на решение № 264 от 12.10.2009 г. на главния директор на СУ „„, с което е прието, че е неоснователно искането на оспорващия за зачитане на периода от 16.04.1976 г. до 15.08.1998 г. от втора категория труд по реда на т. 66 е от ПКТП (отм.), тъй като стажът на лицето не е положен на площадката на фирма „Кремиковци”. Обоснован е изводът, че жалбоподателят не отговаря на изискването на § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО за придобит осигурителен стаж в размер на 15 години, положен при условията на втора категория труд и това обуславя законосъобразния отказ на пенсионния орган за отпускане на лицето на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

В хода на съдебното производство е допуснато изслушването на съдебно-техническа експертиза, която да установи попада ли Петролна база „Кремиковци” в обхвата на площадката на „Кремиковци”. За да даде отговор на поставената задача, вещото лице е извършило проверка на съдържащите се по делото доказателства, както и е осъществило посещение на петролна база „Кремиковци”. Въз основа на представен копие от проект изменение план за регулация, одобрен със заповед № РД – 050-110 от 21.12.2006 г. по плана на ЗСК” Кремиковци” и извършената проверка на документите и направения оглед вещото лице констатира, че петролната база на „„ попада в границите на площадка „Кремиковци”(граничи от север със ЗСК” Кремиковци”, от изток – ПМЗ, от юг – гара Кремиковци, от запад – УСМ и ЗСК).

За изясняване на характера на полагаания труд и специфичните задължения за длъжностите, заемани от жалбоподателя в „„ по делото е изискано личното кадрово досие, както и длъжностни характеристики за длъжностите „помпиер – продавач”, „продавач на склад”, „техник”, „механо – монтьор”, „работник ремонти и поддръжка” и „механик сервизно оборудване”, заемани от оспорващия за периода 1976 г. -2001 г. Представено е личното кадрово досие на оспорващия, както и длъжностни характеристики за длъжността „монтьор”, „механик по техническа експлоатация”, „електомонтьор”, „механошлосер”, „продавач в склад „горива и масла” и „сервизен специалист по механооборудване”, които са близки до заеманите от оспорващия длъжност поради липсата на съхранени длъжностни характеристики от страна „„. По време на съдебното производство е разпитан свидетел за установяване на действителните функции и задължения, които е изпълнявал П. Т. Н. на съответните длъжности в „„

При така установената фактическа обстановка Административен съд С. град, IV състав направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото решение № 264 от 12.10.2009 г. на главния директор на СУ „„ е връчено на адресата на 21.10.2010 г., като жалбата до Административен съд С. град

е подадена чрез административния орган – с вх. № 16001123 от 02.11.2009 г. Следователно, жалбата е подадена в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), приложим на основание чл. 118, ал. 2 от КСО съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 – дали актът е издаден от компетентен орган, дали са спазени материалноправните и административнопроизводствените правила; дали актът е издаден в писмена форма и дали същият е съобразен с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е решение № 264 от 12.10.2009 г. на главния директор на СУ „„, с което е оставена без уважение жалбата на П. Т. Н. срещу разпореждане № */1 от 07.04.2009 г. на ръководител „ПО” и писмо – отговор изх. № П – 61-01 от 05.08.2009 г. Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО – главният директор на СУ „„ в кръга на правомощията му.

Основният спорен въпрос касае приложението на материалния закон – дали към датата на подаване на заявлението за отпускане на пенсия жалбоподателят отговаря на изискванията по § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО, за да му бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

По представените от лицето документи към заявление № 03000904 от 26.02.2009 г. длъжностното лице по пенсионното осигуряване е зачело осигурителен стаж в размер на 2 години, 7 месеца и 25 дни от втора категория труд и 34 години и 25 дни от трета категория труд. Обоснован е отказ за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст на П. Т. Н. поради неизпълнение на материалноправните предпоставки по § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО, като главният директор на СУ „„ е зачел единствено стажът за периода 01.07.1990 г. до 01.09.1991 г. на длъжност „помпиер продавач на Ж П естакада” за втора категория труд.

От приетите по делото писмени доказателства, включително и личното кадрово досие на жалбоподателя се установява, че е заемал следните длъжности в „„ : 1. техник – за периода от 06.04.1976 г. до 01.11.1979 г. ; 2. механо – монтьор – от 01.11.1979 г. до 17.02.1984 г.; 3. работник по ремонт и поддръжка на машини – от 17.02.1984 г. до 01.07.1990 г. ; 4. помпиер –продавач ЖП естакада – за периода от 01.07.1990 г. – 01.09.1991 г.; 5. продавач на склад – 01.09.1991 г. до 31.08.1998 г.; 6. механик –сервизно оборудване – от 01.09.1998 г. – 03.07.2000 г. и 7. работник по ремонт и поддръжка на машини – от 03.07.2000 г. до 16.07.2001 г.

Съобразно представеното УП 3 № 7-108 от 02.10.2009 г., издадено от „„ главният директор на СУ „„ е зачел за осигурителен стаж при условията на втора категория труд този, положен от жалбоподателя на длъжност „помпиер –продавач ЖП – естакада” за периода от 01.07.1990 г. – 01.09.1991 г. (1 година и 2 месеца) на основание т. 42 от ПКТП (отм.). За останалите длъжности е прието, че стажът не е положен на площадката на фирма „Кремиковци”, което се установявало от писмо изх. № 7 – 110 от 05.10.2009 г. на „„ .

Съгласно чл. 40, ал. 2 от НПОС документът за установяване на осигурителен стаж се издава въз основа на разплащателните ведомости, други разходооправдателни

документи и договори за възлагане на труд.

В процесния случай съгласно потвърдително писмо изх. № 7 – 110 от 05.10.2009 г. от „. удостоверение УП – 3 № 7 – 108 от 02.10.2009 г. е издадено въз основа на разплащателните ведомости и при произнасянето по жалбата на П. Н. главният директор на СУ „. се е съобразил с отразените в посоченото удостоверение данни за положения от лицето стаж в „. и с длъжностите, които е заемал с оглед правилното категоризиране на стажа и преценка на правото на пенсия. Посоченото удостоверение представлява официален документ и обвързва пенсионните органи с отразеното в него съдържание.

В оспорения акт е обоснован изводът, че от втора категория труд по смисъла на т. 42 от ПКТП (отм.) при пенсиониране се категоризира само част от стажа на П. Н. – само за длъжността „помпиер продавач на ЖП естакада” от 01.07.1990 г. – 01.09.1991 г. Другите длъжности не попадат в приложното поле на т. 42 и т. 66 з от ПКТП (отм.).

Нормата на т. 66 з от ПКТП предвижда, че за втора категория труд се зачита трудовият стаж на работещите в изброените производства на химическата промишленост, като за фирма „. е записано, че се отнася до продавач на петролни продукти и масла; лаборант окачествител в поделенията на „. в страната без тези в Б, П, В и Р.

Видно от удостоверение обр. УП – 3 № 7 – 108 от 02.10.2009 г. от „. жалбоподателят не е заемал длъжност „продавач на петролни продукти и масла” или „лаборант окачествител” в поделенията на „. (същото следва и от съдържанието на първоначално издаденото удостоверение УП – 3 № ФС – 847 от 03.12.2001 г.), а само е отразено, че е заемал „длъжност продавач в склад” за периода от 01.09.1991 г. – 31.08.1998 г.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото съдът намира, че изпълняваните от оспорващия длъжност „продавач в склад” за периода от 01.09.1991 г. до датата, на която е преназначен на длъжността „механик сервизно оборудване” в „. е идентична по своето съдържание като функции и задължения с длъжността „продавач на петролни продукти и горива” и „помпиер – продавач”. В съдържащите се заповеди за разрешаване на лицето на отпуск изрично е записана длъжността „помпиер продавач” в Петролна база „Кремиковци” (за периода от 01.07.1990 – 01.09.1991 г.), както и след тази дата – стр. 65, стр. 69, стр. 70, стр. 73, стр. 76 от делото. Липсват доказателства за преназначаване на лицето (допълнително споразумение към трудовия договор) на длъжност, различна от длъжността „помпиер – продавач” и „продавач склад”. Същото се обосновава и от съдържанието на допълнителното споразумение от 15.07.1998 г. към трудов договор на оспорващия, в което е посочено преназначаването от длъжността „продавач в склад ”Горива” в ПБ „Кремиковци” на длъжността „механик сервизно оборудване”, т.е. лицето е заемало длъжност „продавач в склад „Горива” в ПБ” Кремиковци”. Допълнителна индикация, че описаните длъжности са едни и същи по своето предназначение и обхват на функции се съдържа и в писмо от „. изх. № 143 от 31.03.2010 г., в което е отразено, че представената длъжностна характеристика за длъжността „продавач в склад „Горива и масла” (от 2002 г.) е близка до длъжностите „продавач – склад” и „помпиер – продавач”. За изясняване на същността на трудовата функция на оспорващия в съответствие с нормата на чл.165 от ГПК са допустими свидетелски показания, доколкото от отговора на „. е видно, че не се съхраняват длъжностни характеристики за посочения период 1976 г. - 2000 г. за заеманите от П. Т. Н. длъжности, а са представени нови длъжностни характеристики за длъжности, които не са идентични и са съставени за периода от 1991 г. – 2002 г. В тази връзка съдът

кредитира показанията на св. С, който е работил в „на база „Кремиковци“ като началник на склад на светли горива и масла заедно с оспорващия от 1983 – 84 г. до 1996 г. и има преки впечатления от работата му. Според свидетеля задълженията на жалбоподателя се свеждали до поддържане на техниката в базата – помпите, тръбопроводите и т.н. и когато се е налагало е помагал при разтоварване на ЖП вагони. Допълва, че работата им се е свеждала до разтоварване на горивото в ЖП цистерните в резервоари и напълване на цистерните от резервоарите, като заявява, че дейността на Петролна база „Кремиковци“ е била обслужваща дейността на самия завод Кремиковци. Така изнесените факти във връзка с осъществяваната трудова дейност от жалбоподателя следва да бъдат ценени, тъй като св. С е работел заедно с оспорващия в склада за горива и масла, като е заемал длъжността „началник на склад на горива“ и възприятията относно характеристиката и естеството на ежедневно извършваните функции от П. Н. у св. С са били преки и непосредствени.

В тази връзка необосновано органът е приел, че периодът от време от 01.09.1991 г. до 31.08.1998 г., през който жалбоподателят е заемал длъжност „продавач в склад“ следва да се зачита за трета категория труд. От събраните по делото писмени доказателства, включително от личното трудово досие на П. Н. се установява, че изписваната от работодателя (осигурителя) длъжност е „продавач в склад“, „продавач в склад „Горива“, което не поставя съмнение относно същността на длъжността и присъщите за нея основни функции – трудовата дейност да се осъществява в склад за петролни продукти (горива).

По отношение на останалите длъжности, заемани от П. Н. в „ – „техник“, „механо-монтър“, „работник по ремонт и поддръжка на машини“, „механик – сервизно оборудване“ съдът приема, че същите не разкриват идентични функции и задължения, присъщи за длъжността „помпиер продавач на ЖП естакада“ и „продавач на петролни продукти и масла“. От самото наименование на длъжностите се установява, че те касаят извършване на дейности по поддръжка на технически съоръжения и машини. Това разграничение на длъжностите се подкрепя и от представените от „ длъжностни характеристики за съответните длъжности. От длъжностната характеристика за длъжността „монтър“ е видно, че като такъв ръководи всички ремонти на машините и съоръженията в петролните бази и бензиностанциите и участва пряко в извършването на ремонтно-възстановителни работи, преустройство и модернизация на машинния парк. По отношение на длъжността „механик по техническа експлоатация“ е посочено, че осъществява техническата поддръжка и ремонти на автомобилна парк на предприятието. Аналогични функции са предвидени и за длъжността „сервизен специалист по механооборудване“. От представените длъжностни характеристики се установява, че оспорващият е изпълнявал на посочените длъжности трудови функции, съществено различаващи се от дейността на продавача на петролни продукти и масла и помпиер – продавач на ЖП естакада. Не се доказва да е имало съвместяване на спорните длъжности с тези на продавача на петролни продукти и масла в рамките на един пълен работен ден с оглед на натовареността, отговорността и обема на работа на продавача на петролни продукти, за да се ползва от категорията труд по т. 6б з от ПКТП (отм.). Аргумент в тази насока са и приетите по делото допълнителни споразумения за преназначаване от една длъжност на друга (напр. от длъжността „продавач в склад „Горива“ на длъжност „механик сервизно оборудване“). Не се установява идентичност на функциите между горепосочените длъжности и функциите на продавач на петролни

продукти и масла и от показанията на св. С, който изнася факти единствено досежно работата на лицето с петролни продукти.

От гореизложеното се обосновава заключението, че положеният от жалбоподателя труд на длъжност „продавач в склад“ за периода от 01.09.1991 г. до 31.08.1998 г. следва да се зачете за втора категория труд на основание т. 66 „з“ от ПКТП (отм.), но това не променя крайния извод, съдържащ се в обжалваното решение за липсата на условията по § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на оспорващия.

Недоказано е твърдението, изложено в жалбата за зачитане на спорния стаж за периода от 06.04.1975 г. до 15.08.1998 г. от втора категория труд при условията на т. 66 „е“ от ПКТП (отм.) като положен на площадката на фирма „Кремиковци“.

Съгласно материалноправната разпоредба на т. 66 „е“ от ПКТП (отм.) втора категория труд ползват „работещите във фирма „Кремиковци“ (площадки „Ботунец“ и „Кремиковци“),....., както и работещите в други фирми, предприятия, звена и подразделения, чието местонахождение е на територията на посочените площадки“. От анализа на нормата е видно, че законодателят е имал предвид самото производствено предприятие „Кремиковци“ и производствените площадки на предприятието, намиращи се на територията на кв. Кремиковци и кв. Ботунец, както и работещи от други фирми и предприятия, чието местонахождение е на територията на посочените производствени площадки. Посоченото в т. 66 „е“ от ПКТП (отм.) обстоятелство трудовият стаж да е полаган на изброените площадки като критерий за категоризиране на стажа е свързано с изискването работещите да осъществяват дейност, която се включва и /или е част от основната дейност на съответното предприятие. Това се налага от логическото тълкуване на т. 66 „е“ от ПКТП (отм.).

Спорният стаж на жалбоподателя е положен в петролна база на „. . , находяща се в района на кв. Кремиковци, но не се доказва по категоричен начин да е положен на производствената площадка на фирма „Кремиковци“. Този факт се потвърждава и от писмо изх. № 7 – 110 от 05.10.2009 г., издадено от „. . . Заключението на вещото лице не дава пълен и обоснован отговор на поставената задача, а само посочва, че петролна база „Кремиковци“ попада в границите на площадка „Кремиковци“, но не уточнява дали това е производствената площадка на „Кремиковци“ или не или попада в района на кв. „Кремиковци“. Вещото лице не е изследвало документи за собственост и скица за определяне на точното местонахождение на обекта, а извършило само оглед и проверка на кадастралните планове и проекти за регулация.

В допълнение на гореизложеното следва да се посочи, че понятието „категория труд“ представлява оценка на полагания труд като съвкупност от характера на труда и условията, при които същият се полага. С оглед спецификите законодателят е определил съществуването на три категории труд, като за първа и втора категория труд са характеризират с по-висок разход на физическа и психическа енергия и се осъществяват в по-вредни условия на труд. Останалият труд, вредността и тежестта, на който не са достатъчни, за да се категоризира в I или II категория труд, е от III категория труд.

Основателно е възражението на ответната страна, че не може да се приеме трудът, полаган от оспорващия за процесния период на длъжности, които са извън производствената дейност на фирма „Кремиковци“ да е еднакъв по степен на тежест и вредност на труда, полаган от работещите в цеховете на фирма „Кремиковци“. Разпространето на приложното поле на т. 66 „е“ от ПКТП (отм.) по отношение на

други работещи на съответните изчерпателно изброени производствени площадки е обосновано с оглед специфичния характер на осъществяваната трудова дейност – да обхване работещите в изрично посочените производства и производствени площадки, като се отчита вредността на труда. Изложеното от св. С, че оспорващият е работил във вредни условия на труд, не кореспондира с конкретно изнесени факти и почива на негова субективна преценка, а не обективно установени факти. Няма доказателства, че жалбоподателят е извършвал дейност, която по своите характеристики да разкрива същите особености като дейността, осъществявана от работещите в „Кремиковци”, т.е. да се характеризира с особена вредност на условията на труд.

Въз основа на гореизложеното съдът приема, че правилно главният директор на СУ „ е приел липсата на предпоставките по § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО за отпускане на П. Т. Н. на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст - по отношение на лицето не е осъществено изискването аз положен 15 години осигурителен стаж при условията на втора категория труд.

По тези съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение № 264 от 12.10.2009 г. на главния директор на Столично управление „Социално осигуряване” е законосъобразно, поради което жалбата на П. Н. следва да се отхвърли като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 118, ал. 2 КСО във връзка с чл. 1., ал. 2, предл. 4 от АПК, Административен съд С. град, I отделение, IV състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Т. Н. от гр. С. срещу решение № 264 от 12.10.2009 г. на главния директор на Столично управление „Социално осигуряване”, с което е отхвърлена като неоснователна жалбата на оспорващия срещу разпореждане № */1 от 07.04.2009 г. на ръководител „ПО”.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението и изпращането на страните на препис от решението, че е изготвено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: